

Arrest

nr. 209 283 van 13 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2018 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor verzoeker en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben.

Op 9 februari 2018 raadpleegde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) de Eurodac-database. Er waren positieve resultaten voor verzoeker "FR16203101021" en "DE1170714XXX00525".

Op 9 februari 2018 stelde de federale politie een administratief verslag op met verwijzing naar een proces-verbaal.

Op 9 februari 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: O.

geboortedatum: [...]1982

geboorteplaats:

nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 4:

x wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

ta artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijf naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EUODAC-databank (Frankrijk en Duitsland).

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESUSSING TOT VASTHOUDING:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geengekend of vast verblijfsadres.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is."

Op 15 februari 2018 bleek opnieuw uit een Eurodac-hit dat verzoeker reeds op 3 september 2015 een internationaal beschermingsverzoek had ingediend in Frankrijk en op 14 juli 2017 in Duitsland.

Op 19 februari 2018 diende verzoeker bij faxpost een verzoek in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen.

Op 22 februari 2018 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan Frankrijk op grond van artikel 18, 1, b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Bij arrest nr. 200 977 van 9 maart 2018 verwierp de Raad in Verenigde Kamers het voormelde beroep omdat maar aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden was voldaan, met name wel aan de voorwaarde van de hoogdringendheid en het ernstig middel, maar niet aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het enig middel onder meer de schending aan van artikel 24 van de Dublin III-verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij wijst in deze op de tegenstrijdigheid van de motieven.

Kernbetoog van verzoeker is dat de bestreden akte is gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Verzoeker erkent dat wordt verwezen naar EUODAC-hits met Frankrijk of Duitsland maar stelt dat door de gemachtigde geen juridisch

gevolg aan dit gegeven gekoppeld is. De overweging dat verzoeker in geen geval zal worden teruggeleid naar zijn herkomstland wordt formeel tegengesproken door de rechtsgrond van de bestreden beslissing. Op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan verzoeker niet worden overgedragen aan een lidstaat. De motivering is tegenstrijdig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van de Dublin III-verordening, wijst verzoeker erop dat dit artikel specifiek voorzien is voor zijn situatie, met name die van een derdelander die zich bevindt in het Rijk zonder verblijfstitel en die geen nieuw beschermingsverzoek in België heeft ingediend. Dit artikel schept het kader waarbinnen de gemachtigde de terugname door Frankrijk kan regelen. Verzoeker stelt dat zijn beschermingsverzoek is verworpen in Frankrijk en legt ter zitting hier ook een stavingsstuk van voor waaruit blijkt dat *“la Cour nationale du droit d’asile”* de verwerping van het beschermingsverzoek door de OFPRA heeft bevestigd op 22 februari 2017 en betekend op 28 februari 2017. Hij meent zich dus in de situatie van artikel 24, § 4 van de Dublin III-verordening te bevinden. In zo’n geval heeft de gemachtigde de keuze ofwel een terugkeerprocedure te kiezen ofwel Frankrijk om een terugname te verzoeken. Hij onderstreept in artikel 24, § 4 van de Dublin III-verordening dat indien de laatste lidstaat ervoor kiest de eerste lidstaat te verzoeken om hem terug te nemen, de bepalingen in de Terugkeerrichtlijn niet meer van toepassing zijn.

In de nota met opmerkingen, zoals die werd voorgelegd in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de thans bestreden beslissing (RvV 216 547) benadrukte verweerder dat thans een terugkeerbesluit voorligt in de zin van de Terugkeerrichtlijn, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Hij wees op de samenlezing van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 24 van de Dublin III-verordening en het Terugkeerhandboek en stipt aan dat vanaf het ogenblik waarop de autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, de toepassing van de Terugkeerrichtlijn wordt opgeschort en enkel de Dublinregels van toepassing zijn. Nu uit het administratief dossier bleek dat nog geen verzoek tot “overname” was gericht aan Frankrijk of Duitsland, kon geen beslissing worden genomen in het kader van de Dublin III-verordening. Verweerder citeert artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 24 van de Dublin III-verordening en citeert eveneens een deel uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het voeren van terugkeergelateerde taken, C (2015) 6250 final) dat betrekking heeft op de verhouding tussen de Terugkeerrichtlijn en de Dublinregels.

Dit luidt als volgt:

“Situaties waarin de onderdaan van het derde land geen asielverzoek heeft ingediend en geen verblijfsrecht als asielzoeker heeft verkregen in de tweede lidstaat, vallen echter binnen de werkingssfeer van de terugkeerrichtlijn.

Er kan sprake zijn van de volgende situaties:

- i. de onderdaan van het derde land geniet de status van asielzoeker in de eerste lidstaat (lopende procedure, nog geen definitieve toekenning). In dit geval is de Dublinverordening van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan deze onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; in plaats daarvan kan hij deze onderdaan alleen naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen, die zijn of haar verzoek moet beoordelen.*
- ii. De onderdaan van het derde land heeft zijn of haar asielverzoek in de eerste lidstaat ingetrokken: indien de intrekking van het verzoek heeft geleid tot een afwijzing van het verzoek (op grond van artikel 27 of 28 van de herschikte richtlijn asielpcedures), kunnen de onder punt iii hieronder beschreven regels (keuze tussen toepassing van Dublinregels of de terugkeerrichtlijn) worden toegepast. Indien de intrekking van het verzoek niet heeft geleid tot een afwijzing van het verzoek, is de Dublinverordening (als *lex specialis*) van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen.*
- iii. In de procedure van de onderdaan van het derde land is in de eerste lidstaat een definitief besluit genomen, dat een afwijzing inhield van zijn of haar asielaanvraag. In dit geval kan voor de toepassing van de Dublinverordening of van de terugkeerrichtlijn worden gekozen. In de nieuwe Dublinverordening is deze keuze duidelijk vastgelegd in artikel 24, lid 4, en is toegevoegd dat vanaf het moment waarop autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, de toepassing van de terugkeerrichtlijn en van terugkeerprocedures wordt opgeschort en alleen Dublinregels van toepassing zijn (dit betreft ook regels voor bewaring en rechtsmiddelen).*

iv. De onderdaan van een derde land was al eens met succes uit de eerste lidstaat naar een derde land teruggekeerd of verwijderd (nadat een asielerzoek was afgewezen of ingetrokken). Voor deze situatie bepaalt artikel 19, lid 3, van de nieuwe Dublinverordening duidelijk dat wanneer de onderdaan van een derde land opnieuw EUgrondgebied betreedt, de eerste lidstaat niet langer verantwoordelijk is voor deze onderdaan van een derde land (en derhalve kan de onderdaan niet naar deze lidstaat worden overgebracht). In dit scenario is de terugkeerrichtlijn van toepassing."

Dit citaat is bijna volledig gelijklopend aan de relevante passage uit de recentere aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken (hierna verkort het recente Terugkeerhandboek).

Verweerder verwees verder naar een arrest van de Verenigde Kamers van de Raad van 8 februari 2018 en onderstreept daarbij dat een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een uitvoering is van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Hij stipt aan dat voormeld arrest oordeelt dat nu er in de beslissing expliciet vermeld staat dat verzoeker, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval zal worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, de bijlage 13septies geen enkele titel verleent om verzoeker naar het herkomstland te verwijderen. Verweerder stipte tot slot nog aan dat de motieven van de bestreden beslissing, zoals o.m. dat verzoeker geen houder is van de vereiste documenten en het risico op onderduiken, verder niet worden betwist.

Beoordeling

Uit wat voorafgaat blijkt dat het middel in de aangehaalde onderdelen is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. Ter zitting bevestigt de raadsman van verzoeker eveneens uitdrukkelijk dat zijn betoog is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen de beslissing tot terugleiding.

Verweerder benadrukte in de nota, zoals die werd voorgelegd in de schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de thans bestreden beslissing (RvV 216 547) dat het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een terugkeerbesluit betreft in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

De Raad volgt dit standpunt omdat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel *Illquater* en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot

terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Zoals verzoeker terecht aanstipt, definieert artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *in* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoeker terecht aanvoert, kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht in het kader van de Dublin III-verordening gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 90 “*Het terugsturen van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land naar een andere lidstaat kan krachtens het Unierecht niet als “terugkeer” worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”). Hij stelt dan ook terecht dat de motieven *de iure* en *de facto* tegenstrijdig zijn.

De Raad stelt vast dat uit de motieven onmiskenbaar blijkt dat de gemachtigde de bedoeling heeft verzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zo leest de Raad “*In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden*” en verder “*Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EUODAC-databank (Frankrijk en Duitsland)*.” Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de gemachtigde het EUODAC-systeem heeft geraadpleegd en het “*Eurodac search result*” een dubbel positief resultaat gaf “*FR16203101021*” en “*DE1170714XXX00525*”.

Volgens artikel 24.4 *in* artikel 9.1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijzen “*FR*” en “*DE*” op de kenletters van de lidstaten en het daaropvolgende cijfer “*1*” op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg vindt de verklaring van verzoeker dat hij in Frankrijk en Duitsland een beschermingsverzoek heeft ingediend, eveneens steun in deze EUODAC-hit.

Ook al kan uit het cijfer “*1*” niet worden afgeleid of het beschermingsverzoek in Frankrijk of Duitsland nog in behandeling is, is ingetrokken, dan wel is afgesloten, correspondeert deze situatie wel met een persoon zoals bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) van de Dublin III-verordening.

Op het moment van de bestreden akten bleek uit de EUODAC-hit dat verzoeker een persoon is zoals bedoeld in artikel 18.1, b), c) of d) en bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden in zijn stelling dat zijn situatie binnen het toepassingsgebied valt van artikel 24 van de Dublin III-verordening.

Artikel 24 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend.

1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (1), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee

maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.

4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening “wordt” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) “zo snel mogelijk ingediend”, “wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]”.

Uit deze bepaling blijkt dat indien de gemachtigde zoals *in casu* besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsmaatregel te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, het recente Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 103 - 104). Slechts in de situatie zoals gevisieerd in artikel 24.4, lid 1 van de Dublin III-verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen – kan de gemachtigde ervoor opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig lid 2 de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing eens de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat, en voor zover dit terugnameverzoek niet verworpen is.

Bijgevolg kan het betoog van verweerder in de verweernota zoals voorgelegd in de schorsingsprocedure niet gevolgd worden voor zover hij stelt dat in alle gevallen enkel vanaf het ogenblik waarop de Belgische autoriteiten besluiten een terugnameverzoek in te dienen, de toepassing van de Terugkeerrichtlijn en van de terugkeerprocedure wordt opgeschort en alleen de Dublinregels van toepassing zijn. Op het ogenblik van de bestreden akten lag bij de gemachtigde immers nog geen Frans bevel om het grondgebied te verlaten voor waarin wordt gewezen op verzoekers afgesloten beschermingsverzoek. Zoals verzoeker terecht heeft onderstreept, blijkt uit artikel 24.4, lid 2 van de Dublin III-verordening bovendien dat indien België beslist om aan Frankrijk of Duitsland een terugnameverzoek te richten, hetgeen *in casu* het geval is, de regels van de Terugkeerrichtlijn wederom niet van toepassing zijn, ook als zijn beschermingsverzoek daar definitief afgewezen zou zijn.

Zolang geen terugnameverzoek is gericht aan Frankrijk of Duitsland, kan inderdaad geen overdrachtsbesluit genomen worden in het kader van de Dublin III-verordening. Een overdrachtsbesluit kan immers maar worden genomen na naleving van de gehele in de Dublin III-verordening voorziene procedure. Uit samenlezing van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 24 van de Dublin III-verordening en het Terugkeerhandboek blijkt echter eveneens dat evenmin reeds op het ogenblik dat werd beslist tot de afgifte van de bestreden akten een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding konden worden genomen waaruit uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde de intentie heeft verzoeker aan Frankrijk of Duitsland over te dragen.

Ook artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn doet aan bovenstaande geen afbreuk. Uit het eerste lid van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn blijkt de algemene verplichting in hoofde van de lidstaten om een

terugkeerbesluit uit te vaardigen aan alle derdelanders die illegaal op hun grondgebied verblijven. Dit is evenwel de algemene regel terwijl indien men valt onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening, zoals *in casu*, deze *lex specialis* prevaleert en de procedure zoals bepaald in artikel 24 van de Dublin III-verordening moet worden gerespecteerd. Ook artikel 24.2 van de Dublin III-verordening verwijst naar artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn. Uit deze bepaling blijkt evenwel dat een derdelander die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft toch op grond van de terugkeerrichtlijn kan worden “opgedragen” zich naar een andere lidstaat te begeven, als hij in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf (zie bv. HvJ 5 april 2017, C-36/17 *Daher Muse Ahmed t. Bundesrepublik Deutschland* (beschikking)). Er blijkt echter niet dat verzoeker zich in een dergelijke situatie bevindt.

In de verweernota in de schorsingsprocedure stipte verweerder nog aan dat het terugkeerbesluit op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet kon worden genomen nu verzoeker niet betwist geen houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. De gemachtigde verwees eveneens naar het motief dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te zijn. Ook het motief gestoeld op het risico op onderduiken blijft staan volgens verweerder. Dit doet echter aan het bovenstaande geen afbreuk. Deze motieven vormen immers geen antwoord op het kernbetoog van verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moeten gekaderd worden binnen de Terugkeerrichtlijn die in principe verwijderingen naar derde landen beoogt. In het kader van de Dublin III-verordening is echter de enige mogelijke “verwijderingsbeslissing” een overdrachtsbesluit en de thans voorliggende beslissing kan niet als zodanig worden beschouwd. Overdrachten naar de verantwoordelijke lidstaten worden immers exclusief geregeld door de Dublin III-verordening, die indien van toepassing als de *lex specialis* moet worden gezien die prevaleert op de Terugkeerrichtlijn.

Ter zitting in de UDN-procedure betoogde verweerder nog dat de Dublinregels pas van toepassing zouden zijn vanaf het ogenblik dat conform artikel 26.1 van de Dublin III-verordening de aangezochte lidstaat instemt met de overname of terugname en de lidstaat het overdrachtbesluit neemt. Dit standpunt kan de Raad in geen geval bijtreden. Dit zou immers alle waarborgen die in de Dublin III-verordening worden voorzien zoals onder meer het recht op informatie, het persoonlijk onderhoud, de waarborgen voor minderjarigen, gezinsleden, afhankelijke personen, de rangorde van de criteria, de termijnen voor terugname- en overnameprocedures zinledig maken.

Een toepassing van een nationale bepaling, die artikel 7 van de Vreemdelingenwet is, kan bovendien niet ingaan tegen een toepasselijke bepaling van een verordening, zoals *in casu* artikel 24 van de Dublin III-verordening.

Het weze verder opgemerkt dat de gemachtigde reeds op 9 februari 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering naar de verantwoordelijke lidstaat neemt. Deze beslissing houdt wel degelijk voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625). *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De Raad benadrukt dat een eventuele verwijzing naar het feit dat later nog een overdrachtsbesluit zou worden genomen, niets wijzigd aan de vastgestelde onwettigheid.

Nu de gemachtigde *in casu* reeds op 9 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding heeft genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet terwijl hij klaarblijkelijk de overdracht van verzoeker beoogt aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening, heeft hij de procedure zoals voorzien in artikel 24 van de Dublin III-verordening miskend.

Het tweede onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES